Урош Петровић

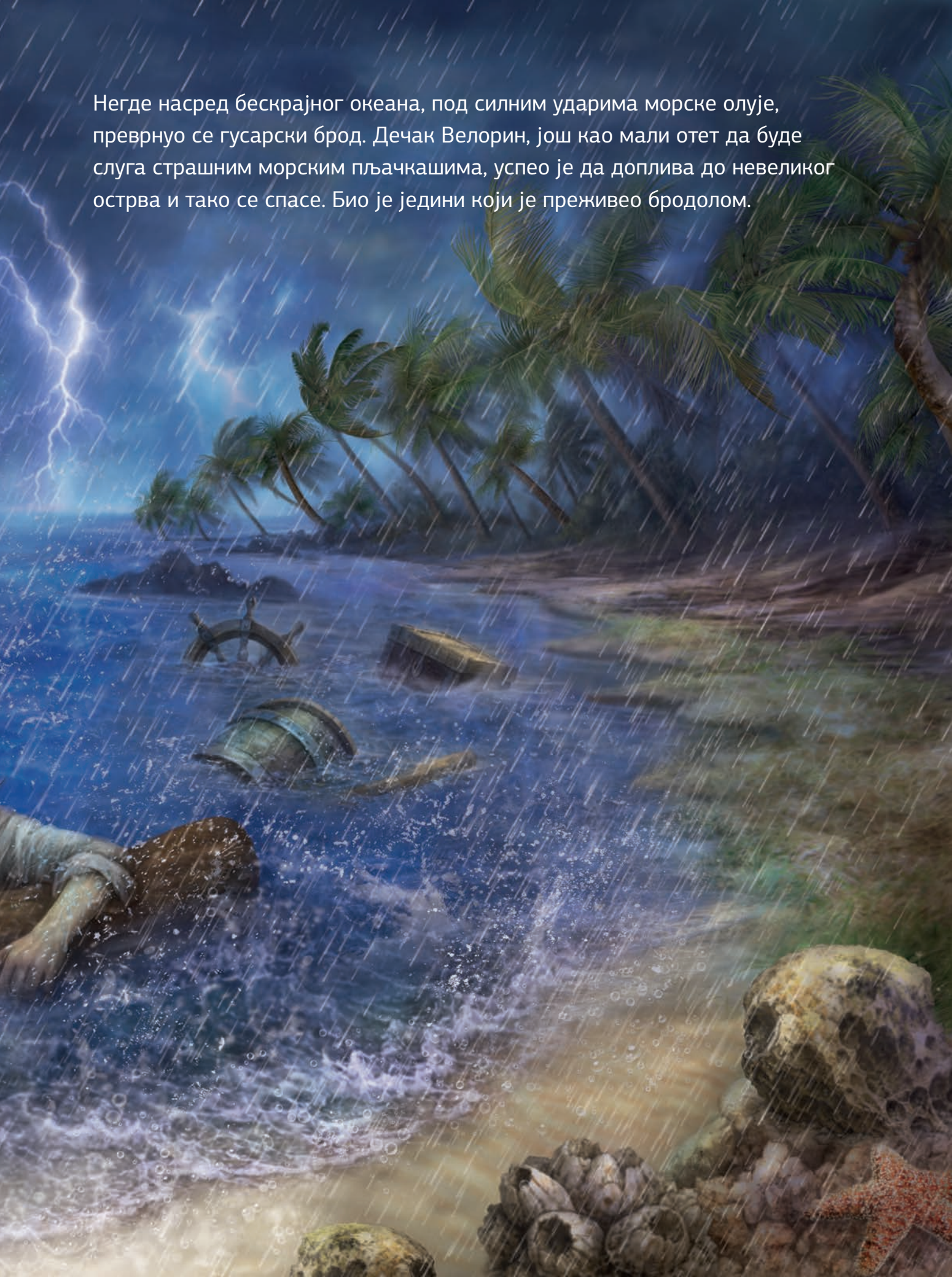

Илустровала
Ана Григорјев

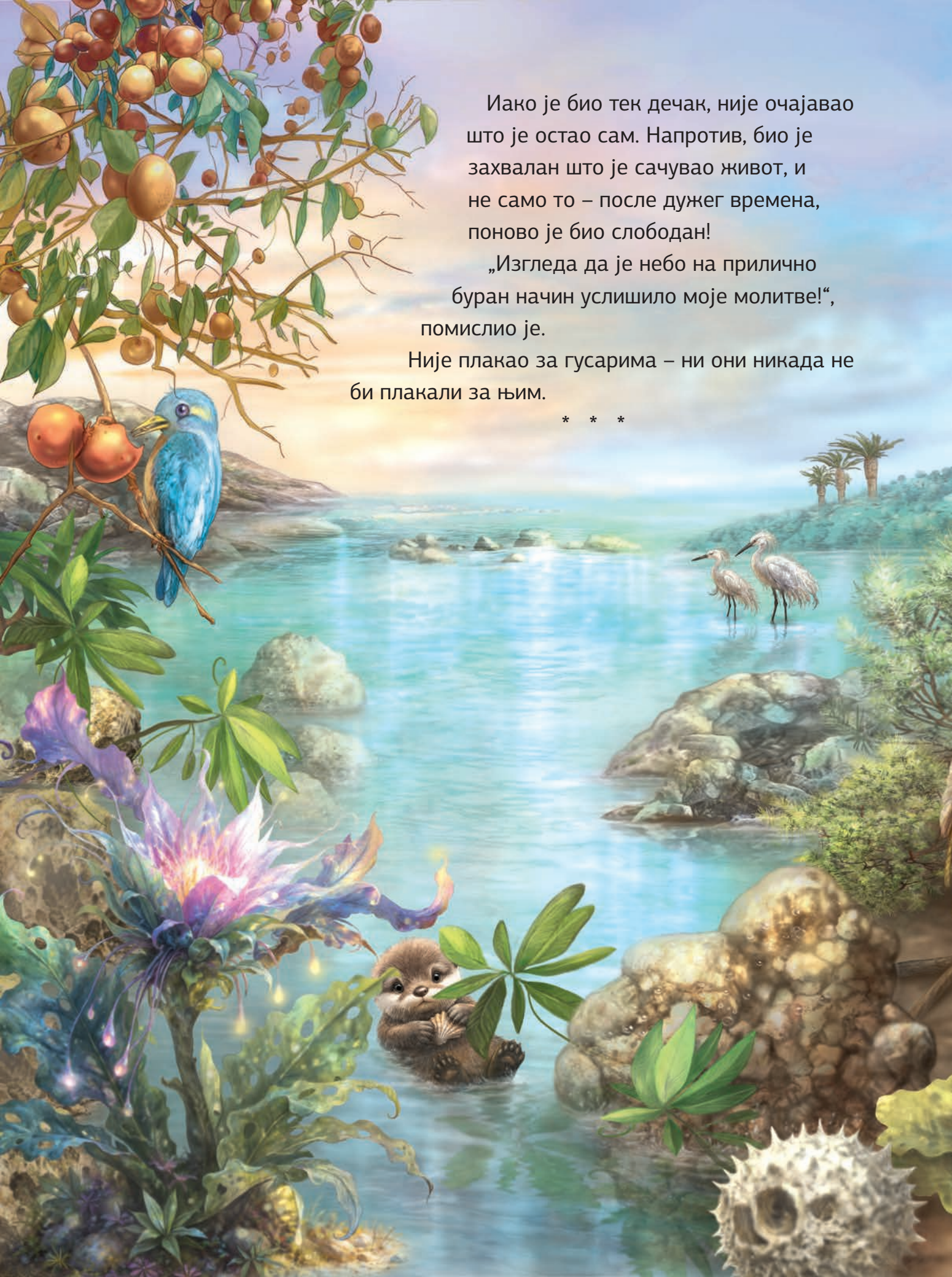
ПЛОВЕЋЕ ОСТРВО

Laguna

Негде насред бескрајног океана, под силним ударима морске олује, преврнуо се гусарски брод. Дечак Велорин, још као мали отет да буде слуга страшним морским пљачкашима, успео је да доплива до невеликог острва и тако се спасе. Био је једини који је преживео бродолом.

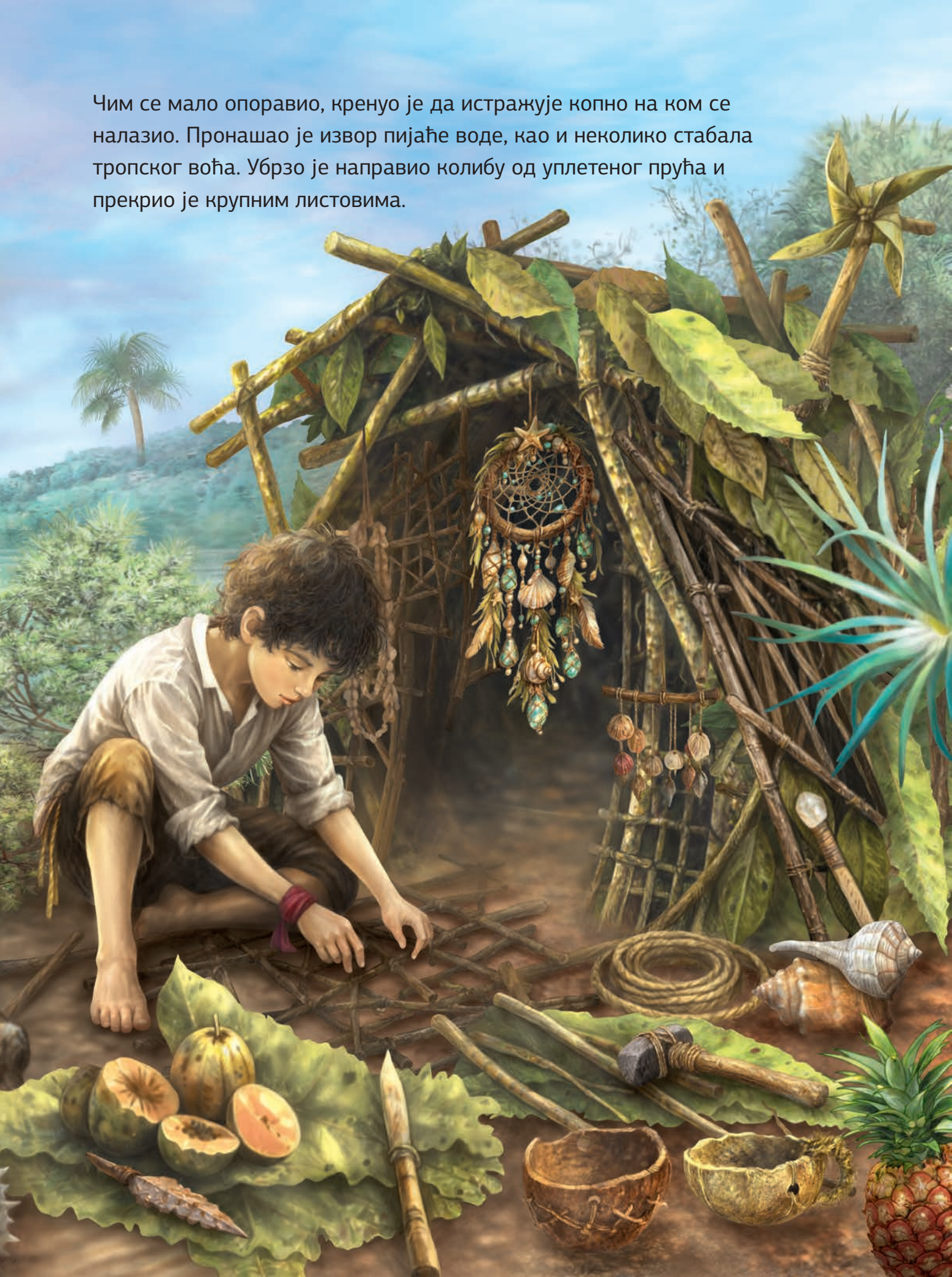
Иако је био тек дечак, није очајавао што је остао сам. Напротив, био је захвалан што је сачувао живот, и не само то – после дужег времена, поново је био слободан!

„Изгледа да је небо на прилично буран начин услишило моје молитве!“, помислио је.

Није плакао за гусарима – ни они никада не би плакали за њим.

* * *

Чим се мало опоравио, кренуо је да истражује копно на ком се налазио. Пронашао је извор пијаће воде, као и неколико стабала тропског воћа. Убрзо је направио колибу од уплетеног прућа и прекрио је крупним листовима.

Иако је прилично умешно уредио свој живот на острву, ипак није остао сасвим без немира – понекад би му се током ноћи учинило да чује тих, необичан клокот, готово налик на говор. Ипак, на крају је те звуке приписао великим плавим крабама које су ноћу лутале по обали.

Како је свуда унаоколо било само отворено море, прошло је неколико дана док није, посматрајући звезде, схватио да се његово острво креће.

„Пловеће острво? За тако нешто никада нисам чуо! Какво је ово чудо?“, запитао се.

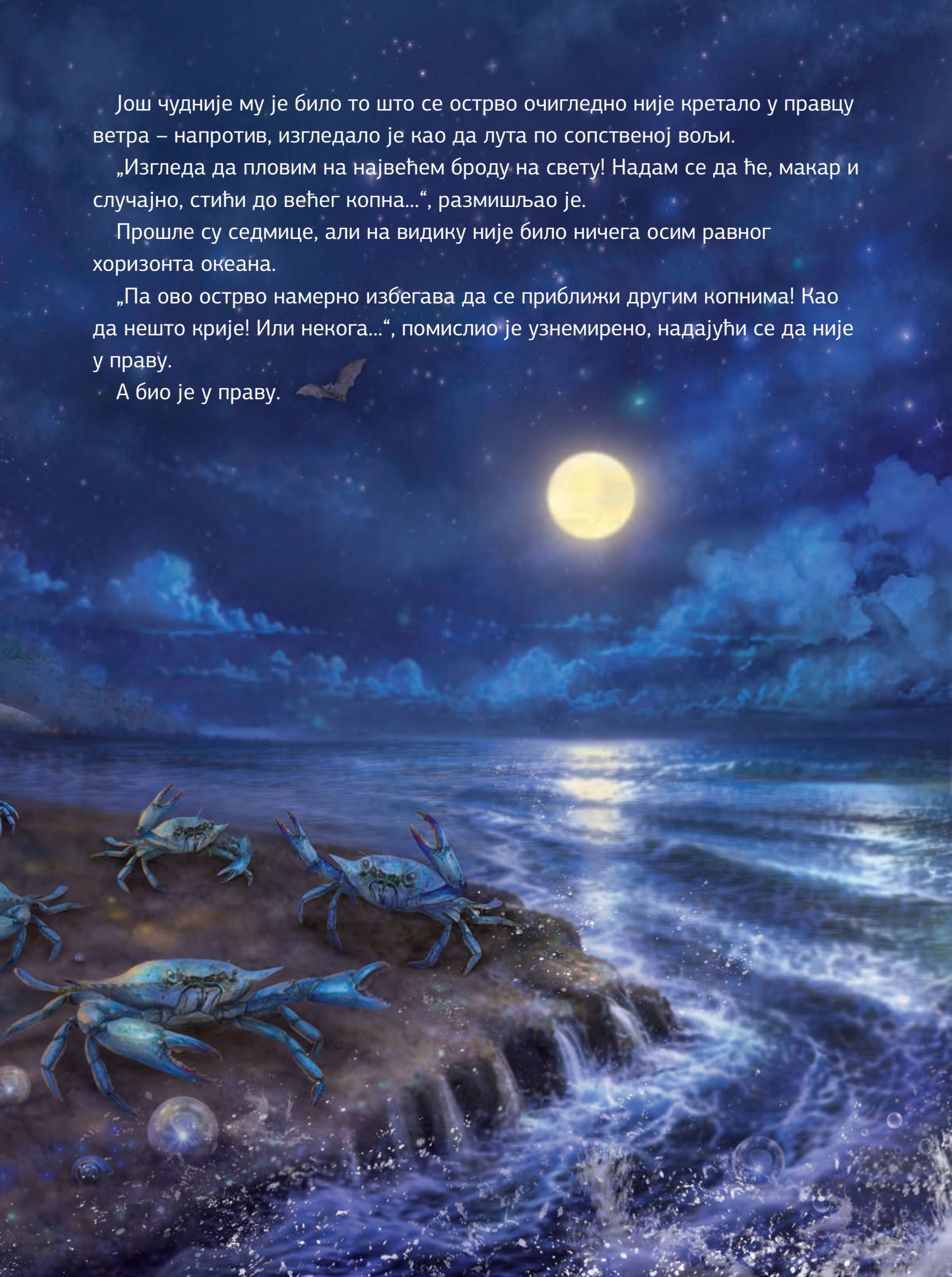
Још чудније му је било то што се острво очигледно није кретало у правцу ветра – напротив, изгледало је као да лута по сопственој вољи.

„Изгледа да пловим на највећем броду на свету! Надам се да ће, макар и случајно, стићи до већег копна...“, размишљао је.

Прошле су седмице, али на видику није било ничега осим равног хоризонта океана.

„Па ово острво намерно избегава да се приближи другим копнима! Као да нешто крије! Или некога...“, помислио је узнемирено, надајући се да није у праву.

А био је у праву.

* * *

Пролазили су месеци. Знао је да не сме да клоне духом – ко сачува наду, сачувао је малу радионицу за будућа чуда! Време је користио да усаврши све што је умео и да овлада новим вештинама. Научио је да уплиће ужад, да обрађује дрво на оштрим стенама, да пали ватру окретањем зашиљеног штапа над сувом кором стабала, да направи копље и исклеше оштрицу од шкољки.

Ипак, најпоноснији је био на своју мрежу за риболов, исплетену од струкова огуљене коре острвског шибља. Њу је правио баш дуго и једва је чекао да је испроба.

